

po dobu trvání správy té nesmí býti vedena zvláštní exekuce, snad zabavením, příkázáním a pod., nýbrž lze od tohoto rozhodného okamžiku až do právoplatného zrušení vnučené správy na výtěžky nemovitosti takové vésti exekuci toliko vnučenou správou.

Dokud tudíž nebyla zavedena vnučená správa, může věřitel na pohledávky dlužníka, jež tomuto z nemovitosti přísluší, vésti exekuci zabavením a příkázáním podle § 294. a násl. ex. ř., kterážto exekuce, jak se samo sebou rozumí, v pádu pozdějšího zavedení vnučené správy zůstává jen potud v platnosti, pokud byly výtěžky nemovitosti před odevzdáním jejím správci splatnými, jelikož před zavedením vnučené správy povolena exekuce na výtěžky okamžikem v § 103. ex. ř. stanoveným svého účinku ohledně požitků teprve po okamžiku tom splatných pozbývá.

Právem tudíž vyhověl soud první stolice exekučnímu návrhu vymáhajícího věřitele v čas, kdy vnučená správa usedlosti dlužnice ještě nebyla zahájena, pročež dovolacímu rekursu vyhověti a právomynné usnesení soudu rekursního změnití slušelo, při čemž se toliko ještě podotýká, že jest obdobné užití předpisu § 103. odst. 1. ex. ř. na exekuci na výtěžky usedlosti v pozemkových knihách zapsané před zahájením vnučené správy vzhledem ku přesnému obsahu tohoto zákonitého ustanovení vyloučeno, to tím více, že zejména z ustanovení § 119. odst. 2. a 3. ex. ř. vyplývá, že na povolení zabavení výtěžku z nemovitosti před vnučenou správou zákonem bylo pamatováno.

R. z. s. H a m b e r g e r.

Přípustnost prozatímného opatření po soudním stanovení nároku o útratách v řízení trestním.

Trestním rozsudkem c. k. okresního soudu v Přerově ze dne 1. května 1909 $\frac{U V. 654/9}{3}$ byla J. H. odsouzena pro přestupek §§ 488. a 489. tr. z. do vězení na tři dny, zostřeného jedním postem a dle §u 389. tr. ř. k náhradě útrat trestního řízení, zejména k zaplacení obnosu 28 K k rukám dra. D. S. do 14 dnů pod exekuci (za lékařské vysvědčení 4 K, za žalobu a intervenci 24 K). Dne 3. května 1909 vzdala se odsouzená opravných prostředků a byl jí povolen odklad trestu. Také žalobkyně nepodala odvolání.

Dne 5. května 1909, tedy po pravoplatnosti rozsudku, avšak před uplynutím lhůty k placení stanovené, podala soukromá žalobkyně návrh na exekuci zjišťovací pro shora uvedený obnos 28 K a v případě, že by tento návrh byl zamítnut, další návrh na prozatímné opatření pro tutéž pohledávku, odvolávajíc se na písemné potvrzení J. B., v němž se uvádí, že odsouzená se v nejbližších dnech vystěhuje a různé věci prodává.

Okresní soud v Přerově usnesením ze dne 5. května 1909 $\frac{E\ 480/9}{1}$ zamítl oba návrhy z důvodu, že pro povolení exekuce zjišťovací nejsou zde podmínky §u 370. ex. ř. a ustanovení §u 371. odst. 4. ex. ř., které žadatelka citovala, předpokládá povolení obnovy řízení trestního, tudíž případ úplně vyjimečný, jehož analogicky použití nelze. Pokud pak se týče žádosti za prozatimné opatření, nejsou tu opět podmínky §u 378. ex. ř., ana pohledávka již soudním výrokem jest stanovena a není-li zde exekuce zjišťovací přípustna, pak ani prozatimné opatření povoliti nelze a nutno tedy vyčkati právoplatnosti výroku o náhradě útrat.

C. k. krajský soud v Olomouci usnesením ze dne 13. května 1909 $\frac{R\ I.\ 94/9}{5}$ zamítl rekurs soukromé žalobkyně na toto usnesení z těchto

d ů v o d ů:

Nelze ovšem přisvědčiti názoru prvního soudce, že prozatimné opatření není již přípustno, jakmile nárok navrhovatele jest soudně stanoven. Odporuje to §u 378 odst. 1. ex. ř., z kteréhož plyne, že lze učiniti prozatimné opatření nejen před zahájením sporu a během tohoto, nýbrž i během exekučního řízení, totiž i před podáním exekučního návrhu a po soudním stanovení nároku. Přes to však nebylo rekursu vyhověno, poněvadž schází druhá podmínka prozatimného opatření ve smyslu §u 379. odst. 2. ex. ř. Písemné sdělení bez data, jistým J. B. psané, nemá žádné průvodní moci, jelikož soudu rekursnímu není ničeho po ruce, z čehož by se dalo souditi na spolehlivost pisatele. Avšak byť i bylo pravda, že G. H. hodlá v krátkosti se odstěhovati, jest okolnost, že různé, snad zbytečné věci rozprodává, jen přirozená a nedá se z toho souditi na nějaký úmysl ve smyslu §u 379. odst. 2. ex. ř.

Dr. Mareš.

§ 385. tr. ř. Méně než 4 K za listinu nelze tlumočnicku vůbec přiřknouti. (Rozh. c. k. m. sl. vrch. soudu zem. ze dne 13. dubna 1909, č. j. $\frac{D.\ 41/3}{11}$.)

Vyšetřující soudce ustanovil poplatky tlumočnickovy za písemný překlad více listin, pozůstávajících jen z jednotlivých listů a popsaných jen částečně po jedné straně tím způsobem, že za každou, byť i jen částečně popsanou stranu přiřknul po 1 K. Stížnost, tlumočnickem na dotyčné usnesení podanou a vyšetřujícím soudcem radní komoře dle § 113. tr. ř. předloženou, tato vrátila nevyřízenou s poukazem na § 392. tr. ř. Sborový soud II. instance, jemuž stížnost na to k rozhodnutí byla předložena, jí vyhověl a tlumočné zvýšil, přiřknuv za každou z uvedených listin 4 K.